

affectione, aut ultra metas iustitiae, ne abstrahatur fure
rō: quod dīmīcāndī genū prēciosissimum est. Fiat
autem totum hoc non ēlationē humāna estimatio
nis, vel delectationē virtutis, sed caritatis, sed amore
Dei, sed desiderio ipsi placendi. Et siue intus per dile
ctionem Dei ardeat, siue in proximorum se commo
dis occupeat foris: omnem lūz intētionis affectionis
conatū dirigat ad gloriā Dei; & proximā sa
lute. In quibus duobus consummatur, tantōq[ue] per
fector erit, quanto pro gloria creatoris fuerit infā
matus amplius: & de proximorum salute exiterit
sītibundus. Beati & perfecti, qui hanc caritatis iusti
tiam esurunt in hac vita: quoniam saturabuntur,
quum deduci fuerint in cœlestem Hierusalem post
hanc peregrinationem: ubi laudabunt Deum in se
cula seculorum.

DE VIRTUTE PATIENTIAE,

& primo quare hac virtus sit homini necessaria: & de ipsius diffinitionibus: quae virtus in
ordine ligni vita fructus, quintum habet locū.

C A P . I .

Psal. 65.

Tanquam per ignem & aquam: & edu
xisti nos in refrigerium. Hanc senten
tiā omnibus proferre conuenit, qui
post sudores certamināque tētationum,
meruerunt furorū prēmia, id est quietem, interna
pacis possidere laborum. Non enim dantur prēmia
absque exercitio: neque bonum spiritualis delecta
tionis, sine fatigatione impugnationum. Vnde nece
sse est, ut se preparat ad certamen: quicquid pacis suau
itatem degustare desiderat. Magnum etenim pacis
est bonum. Est namque pax securitas mentis, tranqui
litas animi, simplicitas cordis, vinculum amoris cō
sortium caritatis. Hac similitudines tollit, bella com
pescit, iras cōprimit, superbos calcat, humiles amat,
discordes sedat, inimicos concordat, cunctis est pla
cida: nec sibi extollit, nec sibi inflari: hanc qui accipit, te
neat: qui perdidit, exquirat: quoniam qui in ea non
erit, à Deo alienus efficitur. Nec ad hæreditatem dom
ini poterit peruenire: qui bonum pacis non studue
rit possidere. Ad pacē nāq[ue] per patientiam perueni
tur: tantōq[ue] magis pace fructus homo, quanto erit
patientior. Finis patientie pax est. Prius enim collo
candum est fundamētum patientia, ut securius post
ea fabricetur altitudo pacis. In hoc nāq[ue] funda
mento adificando fortitudine opus est, non corporis,
sed animi. Peregrinanti etenim homini in hac
valle miserie, multa occurruunt aduersaria: aliqua ex in
nata infirmitate, aliqua ex inolita cōsuetudine, quā
dam ex iustitia diuina, nonnulla verò ex malorum
hominum malignitate. Sunt & alia grauiora certa
mina, quibus fatigatur homo continuè ex diabolica
suggestione & operatione: quae tanto plus affligunt,
quanto occultius spiritus premunt. Ex quibus qua
dam sunt aperia, quia proueniunt ex influo labore
in principio virtuosa conuersationis. Per hos enim
labores, argumenta componit tentationum callidus
inimicus, aliqua sunt vana, quae de spiritualibus pro
speritatibus oriuntur: ipso nihilominus hoste insti
gante, quadam sunt dubia, quando homo ambigit,
quid certū de aliqua re tenere debeat, ex quo segnior

ad bonum efficitur, & prouior ad malū: quia utriusque
que ignorat veritatem. Hac enim discipula inseruit
primum hominem, illusque ipsius posteritatem.
Sunt nonnulla fraudulenta, videbilet quando ipse
Satanas transfigurat se in angelum lucis sub specie 2. Cor. ii
virtutum inducens ad virtutem. Suaderet enim honesta
tem, ut inducat superbiā: hortatur ad iustitiam, ut
trahat ad crudelitatem, & huicmodi. Contra quas
machinationes quis poterit sine patientia dimicare?
Aequalis periculi est accedere sine armis ad bellum;
& abique patientia ad spiritualē subiectiōis, ob
dientiaque properare confictum. Ille corpus, iste
tempus, animaque amittit. Et quoniam omnibus
necessaria est patientia, per amplius tamētis, qui in
stadio obedientiā militare decreverunt, ipsi nāque &
crebri pugna inēt, & violenti. Habet enim
intus impetum voluntatis propriā, ignēmque con
cupiscentiarum & phantasmatum: foris verò impro
peria prāfidentis, diversos mores, apera verba, exer
citiaque non paucā, fratrum etiam contradictiones
more inundantia aquarum impingentes habi
tuationem: contra quā procedere debet miles Chri
sti munitus virtute patientia, ne verecundē succum
bat. Est enim patientia virtus contumeliarum & om
nis adueritatis impetus equanimiter portans: vel est
aliena mala aquanimitus perpeti, & cōtra eum qui
irrogat, nullo animi dolore moueri. Aut patientia est
honestatis aut virilitatis causa, rerum arduarum &
terribilium volūtria & diuturna perspiclio. Ex qui
bus patet, quod patientia actus est recipere paſſionē:
ita quod animus nec succumbat, neque vindictam
appetat inferentis. Quod totum debet non ignorare
progediens ad certamen subiectiōis. Quae enim fe
riunt prēmeditata aduersa, minus lēdunt: si tamen
illis patientia opponatur, quā quanto perfectior est,
tanco Dei homo redditur feciōr, & ad perfec
tiōnē capessendam habiliōr & iucundior, de qua in
ipsō pugna primordiō & munitiō, in breuiā trium
phum peruenire desiderat, iuxta sententiam Pauli
dicentis: Per patientiam spem habeamus, & curra
mus ad propōitum nobis certamen.

De excellētia & effectibus patientia.

C A P . I I .

Iicut aquam denegare sītienti crude
lest, ita & huius virtutis patientia pre
conia silentio tegere malum est: quia in il
lo subtrahitur alimentum corpori & in
hoc via clauditur, quia spiritus ad cōlum deducitur.
Ideo omnibus dicendum est, quod cunctis profutu
rum est. Per patientiam namque homo vincit perse
cutores, ipsos diligendo. Nam patientia virtus est co
ram hominibus persecutores tolerare: sed corā Deo
est ipsos diligere, quia hoc solum Deus patientia fa
cīcūm accipit, quod ante oculos eius in altari bo
ni operis per dilectionem persecutorum homo in
cedit. Tunc enim est quisque verē patiens, quando
ipsum amat, quem persecutorē patit. Nam role
rasse & odīsse non est virtus patientia, sed velamen
furoris. Vincit etiā demones. Vnde beatus Iob, quae
voce patientia in laudem Dei percutiū reddidit,
quali tot in aduersarij pectus iacula intorūt, & acro
ra valde, quā sustinuit, infixit. Vincit quoque se
ipsum, quod genus vincendi rarissimum & nobilis
simū.